

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania I. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Siedlcach
o zwrot zasiłku chorobowego, zasiłku opiekuńczego, zasiłku macierzyńskiego i
odsetki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 listopada 2023 r.,

skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego

Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 6 października 2022 r., sygn. akt VII Ua 51/21,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) nie obciąża I. J. kosztami postępowania kasacyjnej strony
przeciwnej.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wyrokiem z 9 kwietnia 2021 r., orzekając w sprawie z odwołania I. J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Siedlcach o zwrot zasiłku chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, odsetki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Siedlcach z 10 kwietnia 2019 r., oraz od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Siedlcach z 10 czerwca 2019 r., w pkt 1 oddalił odwołanie i w pkt 2 orzekł o kosztach postępowania.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że odwołująca się jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą zadeklarowała w czerwcu, lipcu, sierpniu 2013 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 9.350,13 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że odwołująca się pobrała zasiłek: chorobowy w kwocie 84.319,03 zł za wskazane okresy.

Decyzją z 14 marca 2019 r., nr [...] organ rentowy ustalił podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz dobrowolne chorobowe w czerwcu, lipcu i sierpniu 2013 r. na 30% minimalnego wynagrodzenia (480 zł) - w przypadku miesiąca sierpnia pomniejszoną o czas pobierania zasiłku - 464,52 zł.

Decyzja ta została następnie zaskarżona przez odwołującą się. Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 18 lutego 2020 r. w sprawie sygn. akt XIV U 958/19 oddalił odwołanie. Wyrok ten stał się prawomocny wskutek oddalenia apelacji przez Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 28 października 2020 r., sygn. akt III A Ua 703/20.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy systemowej osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem art. 11 zgodnie z którym: za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się: 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania; 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Sąd Rejonowy podniósł, że w niniejszej sprawie obowiązek zwrotu kwot pobranych zasiłków wynikał z ustalenia prawomocną decyzją organu rentowego (na skutek prawomocnego wyroku oddalającego odwołanie) niższej niż zadeklarowana podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Podstawa ta wynosiła w

czerwcu, lipcu, sierpniu 2013 r. 30% minimalnego wynagrodzenia (480 zł), którą w przypadku sierpnia pomniejszoną o czas pobierania zasiłku - 464,52 zł. Tymczasem za sporne okresy odwołująca się pobrała świadczenia w wysokości odpowiadającej kwocie zadeklarowanej jako podstawa wymiaru składek 9.350,13 zł. Zdaniem Sądu Rejonowego, odwołująca niezasadnie wywodziła, że organ rentowy nie miał prawa zakwestionować zadeklarowanej kwoty o ile tylko mieściła się w ustawowych granicach. Sądy rozstrzygające sprawę z odwołania od decyzji z 14 marca 2019 r., nr 126/2019 przesądziły, że mógł on tego dokonać i nie wzruszyły decyzji organu rentowego. Zapadłe rozstrzygnięcie miało znaczenie prejudycjalne dla sprawy niniejszej - skoro w postępowaniu przed sądem okręgowym, następnie sądem apelacyjnym orzeczono, że sporna podstawa wynosiła w czerwcu, lipcu i sierpniu 2013 r. 30% minimalnego wynagrodzenia (480 zł - w przypadku miesiąca sierpnia pomniejszoną o czas pobierania zasiłku - 464,52 zł), to decydowało to o niezasadności odwołania. Organ rentowy prawidłowo bowiem zastosował art. 84 ustawy systemowej.

Sąd I instancji uznał, że w konsekwencji oddalenia odwołania od decyzji z 10 kwietnia 2019 r. oddaleniu podlegało również odwołanie od decyzji z 10 czerwca 2019 r. Przedmiotowa sprawa dotyczyła kwestii daty odsetek należnych od nienależnie pobranego świadczenia. Organ rentowy wskazał, że zaskarżone rozstrzygnięcie jest korzystne dla ubezpieczonej względem zaskarżonej decyzji z 10 kwietnia 2019 r., a sąd podzielił powołany w tym zakresie przez ZUS pogląd.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 15 marca 2022 r. w sprawie o sygn. akt II USK 432/21 z odwołania I.J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Siedlcach o podstawę wymiaru składek po rozpoznaniu skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 października 2020 r., sygn. akt III A Ua 703/20 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na skutek apelacji odwołującej Sąd Okręgowy wyrokiem z 6 października 2022 r., w pkt 1 oddalił apelację i w pkt 2 orzekł o kosztach postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, nadto dokonał właściwych ustaleń odnośnie istnienia podstaw do zwrotu nienależnie pobranych przez odwołującą się świadczeń, a

następnie w sposób słuszny ocenił zgromadzony materiał dowodowy, z zachowaniem wszelkich reguł oceny dowodów z równoczesnym uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Wyrok sądu I instancji jest trafny i odpowiada prawu, a dokonane ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy podzielił i przyjął za własne, z tym tylko uzupełnieniem, że w związku z postanowieniem Sądu Najwyższego z 15 marca 2022 r. w sprawie o sygn. akt II USK 432/21 nie powstały nowe okoliczności dotyczące wysokości podstawy wymiaru składek za sporny okres, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonej decyzji oraz, że na podstawie zeznań świadka S.Z. i złożonych przez niego akt osobowych odwołującej się ustalono, że odwołująca się uzyskiwała z tytułu zawartej z nim umowy o pracę, która trwała od 25.03.2013 r. do 31.05.2013 r., wynagrodzenie w wysokości 1.600 zł, a po zejściu w ciążę podjęła od 1 czerwca 2013 r. własną działalność gospodarczą i podjęła współpracę z dotychczasowym pracodawcą, w czasie której wykonywała takie same czynności, jak poprzednio, tj. zajmowała się projektowaniem kuchni dla klientów - jeździła na pomiary, przygotowywała projekt, wizualizację, wyceny, nanosiła poprawki i sporządzała dokumentację techniczną - ostateczną wersję mebli kuchennych.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, że do weryfikacji podstawy wymiaru składek doszło na podstawie dokumentów finansowych (księgi przychodów i rozchodów oraz dokumentacji z Urzędu Skarbowego w S. w zakresie uzyskanych przez ubezpieczoną dochodów i przychodów w latach 2013-2014.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w sprawie wystąpiła przesłanka do zwrotu pobranych przez odwołującą się zasiłków określona w art. 84 ust. 2 ustawy systemowej - zasiłki były wypłacone na skutek świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez odwołującą się, skoro prawomocnie stwierdzono orzeczeniem sądowym, że podstawa wymiaru jej składek była znacznie niższa, niż zadeklarowana przez nią. W tych okolicznościach, jak wskazano wyżej, brak było wymogu, by świadomość nienależności świadczenia miała źródło w pouczeniu udzielonym przez organ rentowy co do okoliczności powodujących konieczność zwrotu świadczenia.

Od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniosła ubezpieczona. Zaskarżając wyrok w całości skarżąca wniosła o jego uchylenie i orzeczenie co do

istoty sprawy przez uznanie, iż ubezpieczona nie ma obowiązku zwrotu zasiłków z ubezpieczeń społecznych. Skarżąca wniosła również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu za II instancję, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych na jej rzecz oraz o ponowne rozstrzygnięcie o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego za I oraz II instancję i przyznanie ich na rzecz ubezpieczonej.

W podstawach skargi kasacyjnej odwołująca zarzuciła naruszenie prawa materialnego tj. art. 84 w zw. z art. 18 ust. 8 i 8a, art. 18a, art. 20 ustawy z dnia 13 października 2018 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej: „ustawa systemowa”), w zw. z art. 48 oraz art. 45 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej: „ustawa zasiłkowa”) w zw. z art. 2 oraz art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 84 ust. 2 ustawy systemowej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się występowanie sprawie zagadnień prawnych tj:

1. Czy mając na względzie brzmienie art. 2 oraz art. 67 Konstytucji możliwe jest przyznanie ubezpieczonym podlegającym dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych w tym: zasiłku za okres zasiłku macierzyńskiego, choroby, opieki nad dzieckiem w wysokość niższej niż konstytucyjne prawo do zabezpieczenia społecznego?

2. Czy zgodnie z brzmieniem art. 84 ust. 2 ustawy systemowej w sytuacji uprawomocnienia się decyzji o zmianie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczna można przyjąć, że prawomocność takiej decyzji oznacza „automatycznie złą wiarę Ubezpieczonej” i jest jednoznaczne ze spełnieniem się przesłanek obligujących Ubezpieczonych do zwrotu świadczeń z ubezpieczeń społecznych?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych. Ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia powyższego organ rentowy wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej jako oczywiście

bezzasadnej i zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniesiona skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje zagadnienie prawne. Należy w związku z tym przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że z istotnym zagadnieniem prawnym mamy do czynienia po pierwsze wtedy, gdy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie. Po drugie, musi to

być zagadnienie dotyczące wykładni przepisów prawa, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, lecz także innych podobnych spraw. Po trzecie, skarżący powinien sformułować problem prawny, określić przepisy prawa, które go konstruuja, oraz przedstawić argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Po czwarte, skarżący powinien przeprowadzić stosowny wywód prawny, zbieżny z uzasadnieniem pytania prawnego, o którym mowa w art. 390 k.p.c., tak by uchwycić istotę i wagę formułowanego problemu. Dopiero łączne spełnienie tych warunków otwiera drogę do stwierdzenia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571; z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Przenosząc powyższe rozważania na płaszczyznę niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia. Skonstruowane przez skarżącą pytania nie stanowią istotnych zagadnień prawnych.

Podnieść należy, że art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej doczekał się bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego a syntezy poglądów judykatury i doktryny dotyczących przesłanek uznania świadczenia za nienależnie pobrane w myśl przywołanego przepisu (co wywołuje obowiązek ich zwrotu na podstawie ustawy systemowej) na tle aktualnie obowiązujących i wcześniejszych regulacji prawnych dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2019 r., I UK 416/17 (OSNP 2019 nr 7, poz. 90). Wskazał, że podstawowym warunkiem uznania, że wypłacone świadczenie podlega zwrotowi w myśl art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej jest po pierwsze, brak prawa do świadczenia oraz po drugie, świadomość tego osoby przyjmującej to świadczenie, płynąca ze stosownego pouczenia. Obie te przesłanki wystąpić muszą w trakcie pobierania świadczenia, a nie po zaprzestaniu jego wypłaty. Organ rentowy może domagać się zwrotu nienależnie pobranego świadczenia tylko wówczas, gdy ubezpieczonemu można

przypisać złą wolę. Obowiązek zwrotu obciąża tylko tego, kto przyjął świadczenie w złej wierze wiedząc, że mu się nie należy, co dotyczy zarówno osoby, która została pouczona o okolicznościach, w jakich nie powinna pobierać świadczeń (ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej), jak też tej osoby, która uzyskała świadczenia na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów, albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd instytucji ubezpieczeniowej (art. 84 ust. 2 pkt 2 tej ustawy). W prawie ubezpieczeń społecznych „świadczenie nienależnie pobrane”, to nie tylko „świadczenie nienależne” (obiektywnie, np. wypłacane bez podstawy prawnej), ale także „nienależnie pobrane”, a więc pobrane przez osobę, której można przypisać określone cechy dotyczące stanu świadomości (woli) lub określone działania (zaniechania; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2020 r., I UK 98/19, LEX nr 3067436). Świadomość nienależności świadczenia może mieć źródło w pouczeniu udzielonym przez organ rentowy co do okoliczności powodujących konieczność zwrotu świadczenia bądź też może wynikać z zawinionego działania osoby, która spowodowała wypłatę świadczeń. Konstatacja ta jest powszechnie podzielana w orzecznictwie (zob. wyroki Trybunału Ubezpieczeń Społecznych: z dnia 11 stycznia 1966 r., III TR 1492/65, OSP 1966 nr 10, poz. 247; z dnia 27 maja 1966 r., I TR 49/66, niepubl.; z dnia 13 października 1966 r., I TR 693/66, niepubl.; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 lutego 1987 r., II URN 16/87, PiZS 1988 nr 6; z dnia 24 listopada 2004 r., I UK 3/04, OSNP 2005 nr 8, poz. 116). Przyjmuje się, że świadomym wprowadzeniem w błąd jest umyślne działanie świadczeniobiorcy, które ma postać zamiaru bezpośredniego lub zamiaru ewentualnego. W rozumieniu art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej, błąd stanowi następstwo świadomego działania pobierającego świadczenie, determinowanego wolą wywołania przekonania po stronie organu, że zostały spełnione warunki nabycia prawa do świadczenia lub świadczenia o określonej wysokości. Ów błąd wiąże się zawsze z pierwotną wadliwością rozstrzygnięć organu rentowego lub odwoławczego, z etapem ustalania prawa do świadczeń, a jego istotną cechą konstrukcyjną, odróżniającą od innych uchybień, jest istnienie fałszywego wyobrażenia organu o stanie uprawnień ubezpieczonego, wywołanego na skutek świadomego zachowania osoby pobierającej świadczenie (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2008 r., I UK 154/08, OSNP 2010 nr 11-12, poz. 148; z dnia 5

kwietnia 2001 r., II UKN 309/00, OSNP 2003 nr 2, poz. 44; z dnia 8 stycznia 1999 r., II UKN 406/98, OSNAPIUS 2000 nr 5, poz. 196; z dnia 29 lipca 1998 r., II UKN 147/98, OSNAPIUS 1999 nr 14, poz. 471; z dnia 14 kwietnia 2000 r., II UKN 500/99, OSNAPIUS 2001 nr 20, poz. 623; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 335/11, LEX nr 1212052; z dnia 27 stycznia 2011 r., II UK 194/10, LEX nr 786392; z dnia 20 maja 2004 r., II UK 385/03, OSNP 2005 nr 2, poz. 25; z dnia 9 lutego 2017 r., II UK 699/15; LEX nr 2255424).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się także na to, że pobranie świadczeń z ubezpieczenia chorobowego w zawyżonej wysokości (gdy na podstawie prawomocnego wyroku sądu została obniżona podstawa wymiaru zasiłków) nie zawsze stanowi przejaw świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 sierpnia 2018 r., II UK 211/17, LEX nr 2530685; z dnia 30 stycznia 2019 r., I UK 416/17, OSNP 2019 nr 7, poz. 90). Wniosek o świadomym wprowadzeniu w błąd organu rentowego jest natomiast uprawniony wtedy, gdy okoliczności faktyczne wskazują na swoistą zмовę między pracodawcą a pracownikiem (powiązanymi więzami pokrewieństwa lub innymi więzami osobistymi) co do ustalenia wynagrodzenia na poziomie jaskrawo nieadekwatnym do powierzonych pracownikowi obowiązków, z intencją, że w niedługim czasie ciężar tego wynagrodzenia przejmie organ rentowy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2022 r., I USKP 132/21, LEX nr 3478572).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że postępowanie niniejsze toczyło się w przedmiocie odwołania od decyzji zobowiązującej odwołującą się do zwrotu nienależnego pobranego świadczenia. Kwestią prejudycjalną dla przedmiotowej sprawy było ustalenie w sprawie III AUa 703/20, że działalność gospodarcza została podjęta przez odwołującą jedynie w celu uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie zaś z myślą o jej rozwijaniu i kontynuowaniu w celach zarobkowych.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, że odwołująca się uzyskiwała z tytułu zawartej ze S. Z. umowy o pracę, która trwała od 25 marca 2013 r. do 31 maja 2013 r., wynagrodzenie w wysokości 1.600 zł, a po zejściu w ciążę podjęła od 1 czerwca 2013 r. własną działalność gospodarczą i podjęła współpracę z dotychczasowym pracodawcą, w czasie której wykonywała takie same czynności,

jak poprzednio, tj. zajmowała się projektowaniem kuchni dla klientów - jeździła na pomiary, przygotowywała projekt, wizualizację, wyceny, nanosiła poprawki i sporządzała dokumentację techniczną - ostateczną wersję mebli kuchennych. Wówczas zadeklarowała w czerwcu, lipcu i sierpniu 2013 r., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 9.350,13 zł a zatem w możliwie najwyższej. Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że do weryfikacji podstawy wymiaru składek doszło na podstawie dokumentów finansowych (księgi przychodów i rozchodów oraz dokumentacji z Urzędu Skarbowego w S. zakresie uzyskanych przez ubezpieczoną dochodów i przychodów w latach 2013-2014.

Powyższe okoliczności dały podstawę do przyjęcia, że wystąpiły w sprawie przesłanki z art. 84 ust. 2 ustawy systemowej do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał zatem, że strona skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba merytorycznego rozpoznania jej skargi kasacyjnej, co skutkuje odmową jej przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Sąd nie obciążył skarżącej kosztami postępowania procesowego strony przeciwnej na podstawie art. 102 k.p.c.

[a!]